

Arrest

nr. 199 076 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 22 augustus 2017 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 april 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 23 oktober 2012 om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ontvankelijk.

Op 20 oktober 2014 onderzocht de arts-adviseur verzoekster.

Op 13 november 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond. Diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad vernietigde de beslissingen bij arrest nummer 183 026 van 27 februari 2017 omdat de arts-adviseur geen onderzoek had gedaan naar de beschikbaarheid van metformine waarmee verzoekster wordt behandeld en waarvan de noodzaak door de arts-adviseur niet werd ontkend.

Op 22 augustus 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij hij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond verklaarde. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*T. D., I. (R.R.: [...])
Geboren te D.-B. op [...]1952
Nationaliteit: Somalië
Adres: [...] 9000 Gent*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.04.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T. D. I., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 08.08.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken. Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van

genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 22 augustus 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: T. D., I.

Geboortedatum: [...]1952

Geboorteplaats: D.-B.

Nationaliteit: Somalië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM), van artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoekster verschaft de volgende toelichting:

"2.1.1. Dat de bestreden beslissing motiveert dat er in casu niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Dat een dergelijke beslissing genomen werd op basis van het advies van de arts-adviseur dd. 8.20.2017 welke stelt dat verzoekster lijdt aan insulinedependente diabetes 2 en een verhoogde bloeddruk en er geen gevaar voor de gezondheid of het leven van verzoekster bestaat mits het herkomstland beschikt over internisten die diabetes kunnen behandelen. In het land van herkomst van verzoekster zou dit zeker mogelijk zijn, waarbij de arts-adviseur verwijst naar ziekenhuizen in Mogadishu, zodat in hoofde van verzoekster er geen gevaar zou zijn voor haar leven of fysieke integriteit, noch voor een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in Somalië.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van deze zorgen, verwijst de arts-adviseur naar 'bronnen welke toegevoegd werden aan het administratief dossier' en waaruit de beschikbaarheid zou moeten blijken, zonder evenwel deze bronnen te vernoemen.

Bovendien zou er betwisting zijn over de noodzaak van metformine, een oraal antidiabeticum. Volgens de arts-adviseur zou dit medicijn niet meer nodig zijn bij een overstap naar insuline en bovendien zou dit medicijn beschikbaar zijn in Somalië. Hiervoor wordt verwezen naar informatie uit de MedCOI-databank.

Voorts stelt de arts-adviseur dat er geen objectieve bewijzen zouden voorliggen dat er bij verzoekster nood zou zijn aan mantelzorg en zou dit ook niet blijken uit het persoonlijk onderzoek van de arts-adviseur, die zelf zou vastgesteld hebben tijdens het onderzoek van 20 oktober 2014, dat verzoekster

geen verplaatsingsbeperkingen heeft. Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst, verwijst de arts-adviseur naar rechtspraak van het EHRM die stelt dat het feit dat medische zorgen in het herkomstland niet gratis zijn, geen schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Daarenboven zou uit het administratief dossier blijken dat verzoekster storting ontving van haar zoon, welke financiële ondersteuning zou kunnen worden verdergezet wanneer verzoekster in Somalië zou verblijven. Ook zou het onwaarschijnlijk zijn dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp of voor (tijdelijke) financiële hulp. 17.310 4

2.1.2. *Dat de bestreden beslissing vooreerst geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen en dan ook het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht schendt.*

Meer bepaald werd het advies van de arts-adviseur genomen op basis van onvoldoende medische informatie en beschikte de arts-adviseur niet over alle nodige gegevens teneinde op een efficiënte, correcte en en zorgvuldige wijze een advies te kunnen verlenen.

Zo verwijst de bestreden beslissing zelf naar het feit dat er geen rekening werd gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep bij de RVV, gezien verzoekster deze niet aan verweerder zou hebben overgemaakt :

“Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken”.

Dat verweerder dan ook zelf heeft aangegeven dat hij kennis heeft van informatie welke verzoekster tijdens haar procedure in beroep heeft voorgelegd aan de RVV, doch deze moedwillig niet in overweging heeft genomen, nu verzoekster deze stukken ook rechtstreeks aan verweerder diende voor te leggen.

Uiteraard heeft verweerder kennis van deze stukken, nu deze in de beroepsprocedure werden gebruikt en deze zich bijgevolg in het dossier van verzoekster bij de RVV bevonden.

Dat verweerder bijgevolg wel degelijk rekening diende te houden met de bijkomende stukken gebruikt tijdens de beroepsprocedure, minstens verzoekster diende uit te nodige deze stukken ook over te maken aan verweerder, teneinde deze aan de arts-adviseur te kunnen voorleggen.

Dat – door willens en wetens geen rekening te houden met de door verzoekster voorgelegde stukken tijdens de beroepsprocedure en deze niet voor te leggen aan de arts-adviseur, de arts-adviseur aan de hand van de voorliggende informatie geen volledig beeld had van de medische problematiek van verzoekster, waardoor hij niet in staat was een gefundeerd advies te verlenen.

Verweerder diende dan ook verzoekster uit te nodigen om deze in de procedure voor de RVV gebruikte informatie ook aan hem te verstrekken – voor zover hij hiervan nog geen kennis had – zodat de arts-adviseur een volledig beeld kon hebben van de medische toestand van verzoekster op het ogenblik van het verlenen van zijn advies.

Dat de arts-adviseur bovendien gebruik heeft gemaakt van medische stukken waarvan de oudste dateert van 15 oktober 2014, terwijl de beslissing bijna 3 jaar later werd genomen!

Dat er dan ook geenszins sprake kan zijn van een medisch onderbouwde en correcte analyse van het dossier wanneer er gebruik wordt gemaakt van medische stukken welke dateren tussen 2009 en 2014, hetzij van 8 à 3 jaar voor het geven van een advies door de arts-adviseur en het nemen van de bestreden beslissing!

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om recente medische attesten over te maken, temeer daar verweerder klaarblijkelijk kennis had van het feit dat verzoekster bijkomende stukken in de beroepsprocedure voor de RVV had voorgelegd.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit immers voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verweerder liet na dit te doen, waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte 17.310 5 feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Verweerder ging evenwel over tot het nemen van een beslissing op basis van onvoldoende medische informatie betreffende de actuele gezondheidstoestand van verzoeker en dit zonder verzoekers verzocht te hebben nadere informatie te verstrekken, waardoor zij de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen en zij strijdig is met de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.3. Dat de bestreden beslissing bovendien manifest onvoldoende gemotiveerd is en ook om redenen hiervan dient vernietigd te worden.

Immers, in het advies verwijst de arts-adviseur met betrekking tot de aanwezigheid en toegankelijkheid van de nodige medische in Somalië naar het gebruik van bronnen, welke toegevoegd zouden zijn aan het administratief dossier van verzoekster, zonder ook maar melding te maken van één bron. Meer specifiek stelt de arts-adviseur in zijn advies :

“Voor de behandeling en opvolging van diabetes en verhoogde bloeddruk zijn er in het herkomstland Somalië voldoende behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier. Hierbij werd gebruik gemaakt van volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Deze bronnen bevestigen de beschikbaarheid”.

Dat evenwel nergens in de bestreden beslissing ook maar enige verwijzing terug te vinden is naar de bronnen die door de arts-adviseur werden geraadpleegd!

Dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om te controleren of aan de hand van deze bronnen al dan niet kan geoordeeld worden of aan de aanwezigheid en toegankelijkheid van de voor haar nodige medische zorgen in Somalië voldaan is.

Dat een algemene verwijzing naar bronnen welke zich in het administratief dossier zouden bevinden, geenszins als een voldoende motivering kan worden beschouwd. Dat het immers niet aan verzoekster is om het volledige dossier uit te pluizen en te trachten uit te vinden waarom de arts-adviseur tot deze beoordeling kwam.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.4. Door de arts-adviseur wordt tevens verwezen naar een betwisting over de noodzaak van metformine (“er was betwisting over de noodzaak van metformine, een oraal antidiabeticum”), zonder nader te specificeren waar of wanneer deze betwisting plaatsvond.

Was dit in de door verzoekster voorlegde medische stukken, was dit in de door de arts-adviseur geconsulteerde en niet-vermelde bronnen? Alleszins is ook een dergelijke verwijzing voor verzoekster totaal onduidelijk wat er nu precies bedoeld wordt met deze 'betwisting'. 17.310 6

Desbetreffend de noodzaak van metformine stelt de arts-adviseur dat dit middel beschikbaar zou zijn in Somalië en verwijst hiervoor naar informatie uit de niet-toegankelijke MedCOI-databank.

Hieruit zou blijken dat Metformin beschikbaar is in het 'Somali International University Hospital' te Mogadishu, evenals in een private kliniek, eveneens te Mogadishu. Hieruit leidt de arts-adviseur af dat er specialisten/internisten zijn in Somalië die ook diabetes kunnen behandelen.

Evenwel wordt geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekster afkomstig en woonachtig was te Dila-Borama, wat zich maar liefst 1600 kilometer van de hoofdstad Mogdishu bevindt (zie [googlemaps](https://www.google.be/maps/dir/Borama/mogadishu/@5.9721336,38.7301446,6z/data=!3m1!4b1!4m13!4m12!1m5!1m1!1s0x162f7f8531f14aeb:0xe89a7fd201ba8d55!2m2!1d43.184402!2d9.9360092!1m5!1m1!1s0x3d58425955ce6b53:0xbb20eaaa52cc59d9!2m2!1d45.3181623!2d2.0469343)

<https://www.google.be/maps/dir/Borama/mogadishu/@5.9721336,38.7301446,6z/data=!3m1!4b1!4m13!4m12!1m5!1m1!1s0x162f7f8531f14aeb:0xe89a7fd201ba8d55!2m2!1d43.184402!2d9.9360092!1m5!1m1!1s0x3d58425955ce6b53:0xbb20eaaa52cc59d9!2m2!1d45.3181623!2d2.0469343>)!

Van verzoekster kan moeilijk verwacht worden dat zij telkens bijna 1.600 km reist teneinde een behandeling te kunnen bekomen.

Bovendien wordt in de disclaimer van de MedCOI databank steeds duidelijk wordt gesteld dat de geleverde informatie in de databank beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling in slechts één welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling.

Bijgevolg beperkt de informatie uit de MedCOI databank zich slechts tot de aanwezigheid van bepaalde medische zorgen in één instelling en wordt in de databank uiteraard de instelling besproken waar deze zorgen voorhanden zijn.

Een dergelijke informatie is dan ook niet accuraat, nu het perfect mogelijk is dat slechts in één gezondheidsinstelling in Somalië bepaalde medische zorgen voorhanden zijn, terwijl deze niet aanwezig zijn in de rest van het land. Aan de hand van een dergelijke zeer beperkte informatie adviezen verstrekken betreffende de aanwezigheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Somalië is dan ook niet correct.

Bovendien geeft de MedCOI databank geen informatie met betrekking tot de toegankelijkheid van de beschreven behandelingen (zie disclaimer MedCOI-databank). Bijgevolg is het zeer goed mogelijk dat de in de MedCOI-databank beschreven behandeling enkel financieel toegankelijk is voor de rijke toplaag van de Somaliërs (met medische privé-verzekeringen), doch voor gewone burgers volledig onbetaalbaar is.

Tevens is het mogelijk dat een bepaalde medische behandeling voorhanden is in een gezondheidsinstelling, doch niet steeds ononderbroken, wegens bv. onvoldoende stock of gebrekkige leveringen van medicijnen. Ook dienaangaande doet de MedCOI-databank geen uitspraak, zodat de informatie aanwezig in de Med-COI-databank dan ook een onvolledig beeld geeft van de situatie van de medische zorgen in Somalië.

Overigens werd door de arts-adviseur bevestigd dat verzoekster lijdt aan een medische problematiek welke een reëel risico kan inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, zodat de ononderbroken beschikbaarheid en toegankelijk van de voor verzoekster noodzakelijke medische zorgen voor haar van levensbelang zijn.

Overigens verwijst de arts-adviseur uit het niets naar het Banadir en het Aden Adde Hospital te Mogadishu om te bewijzen dat de nodige specialisten in Somalië aanwezig zijn, zonder ook maar opnieuw enigszins zijn bronnen te vermelden.

Dat uit de door de arts-adviseur aangewende bronnen (waarbij enkel verwezen wordt naar de MedCOI-databank en dan nog enkel wat betreft de aanwezigheid van het medicijn Metformin) dan ook geenszins kan afgeleid worden of de voor verzoekster levensnoodzakelijke medische behandelingen inderdaad wel toegankelijk en ononderbroken aanwezig zijn in Somalië (een land in oorlog), zodat deze niet

kunnen worden weerhouden om zonder meer te stellen dat verzoekster kan behandeld worden in haar land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9ter Vw. en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. 17.310

2.1.5. Met betrekking tot de mogelijkheid voor verzoekster om te reizen en de eventuele nood aan mantelzorg, verwijst de arts-adviseur naar de 'dossierstukken', welke dateren van minstens 3 jaar geleden, om te stellen dat er geen actuele (!) strikte medische contra-indicatie is om te reizen, noch noodzaak tot mantelzorg.

Tevens verwijst de arts-adviseur naar zijn persoonlijk onderzoek van verzoekster, wat plaatsvond op 20 oktober 2014, om te stellen dat verzoekster zich goed kan verplaatsen en er dus geen verplaatsingsbeperkingen of nood aan mantelzorg in hoofde van verzoekster aanwezig zou zijn.

Terwijl uit recente medische stukken blijkt dat er wel degelijk nood is aan mantelzorg in hoofde van verzoekster!

Dat ook dienaangaande dient beklemtoont te worden dat de arts-adviseur zich steunt op informatie en een onderzoek dat dateert van 3 jaar geleden, zodat dit geenszins als een zorgvuldige analyse en onderzoek kan worden beschouwd van de huidige medische situatie van verzoekster en haar eventuele nood aan mantelzorg.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 9ter Vw. en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.6. Dat de arts-adviseur voorts opmerkt dat verzoekster financieel zou ondersteund worden door haar zoon in het Verenigd Koninkrijk en dit zou kunnen worden verdergezet indien zij naar Somalië zou terugkeren.

Bovendien wordt in het medisch advies verder verwezen naar het feit dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekster in Somalië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

De bestreden beslissing verliest evenwel uit het ook dat deze financiële stortingen dateren van enkele jaren geleden en geen enkele zicht geven op de huidige situatie van verzoekster en/of het feit of haar zoon al dan niet nog geld stuurt.

Dat bovendien een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RVV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Door te verwijzen naar de familieleden die de betrokkene heeft in het herkomstland zonder te onderzoeken wat hun financiële situatie is en of ze bereid zijn betrokkene te steunen, toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat ze rekening hield met de individuele toegang tot zorg (RVV nr. 73.792, 23 januari 2012).

Aangezien verweerder geenszins een individueel onderzoek heeft gevoerd naar de financiële middelen van verzoekster, is een dergelijke veronderstelling dan ook een onvoldoende motivering teneinde tot het hebben van financiële draagkracht te besluiten.

Tenslotte kan er geenszins zomaar worden vanuit gegaan dat verzoekster – wiens moeder overleden en zoon in het Verenigd Koninkrijk verblijft – nog familie, vrienden of kennissen zou hebben in Somalië.

Verzoekster wordt immers in januari a.s. 66 jaar oud, zodat ervan uit kan worden gegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot een dergelijke leeftijdscategorie behoren. Indien er effectief nog vrienden en kennissen in leven zouden zijn (de levensverwachting in Somalië bedraagt voor vrouwen immers 53,65 jaar, zie <http://www.indexmundi.com/nl/somalie/levensverwachting.html>), kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang van verzoekster!

Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende en zieke dame van 66 jaar op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud!

Dat gelet op verzoekster gevorderde leeftijd, zij kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud. De motieven met betrekking tot de beoordeling van de beschikbaarheid van de noodzakelijke mantelzorg moeten derhalve als kennelijk onredelijk worden aangemerkt (RVV nr. 178.364, 24 november 2016).

Door te verwijzen naar de familieleden die de betrokkene heeft in het herkomstland zonder te onderzoeken wat hun financiële situatie is en of ze bereid zijn betrokkene te steunen, toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat ze rekening hield met de individuele toegang tot zorg (RVV nr. 73.792, 23 januari 2012).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 9ter Vw., evenals een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.7. Dat verzoekster in haar aanvraag voldoende heeft aangetoond dat zij in Somalië geenszins de nodige medische behandeling zal kunnen bekomen, hetzij wegens geen financiële toegankelijkheid, hetzij wegens geen of beperkte aanwezigheid, wat ertoe zal leiden dat er in casu sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

“A lack of proper care in a case where someone is suffering from a serious illness could in certain circumstances amount a treatment contrary article 3” (Commissie Mensenrechten dd. 19 mei 1994, Tanko/vs Finland, in P.J. VAN KRIEKEN (red.), Health, Migration and Return. A Handbook for a Multidisciplinary Approach, 376-381).

Dat er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 9ter Vw. en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

2.1.8. Dat uit het voorgaande dan ook zonder enige twijfel blijkt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid het beginsel van behoorlijk bestuur, zorgvuldigheidsbeginsel en de kennelijke beoordelingsfout.”

De Raad merkt op dat verzoekster nergens uitlegt op welke manier de bestreden beslissingen artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 schenden. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

Verzoekster voert in het eerste onderdeel van haar eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad sluit zich aan bij de theoretische invulling die verzoekster aan dit beginsel geeft.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Art. 9ter.[1 § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoekster meent dat de arts-adviseur het advies heeft opgesteld op basis van onvoldoende medische informatie. Hij zou niet over alle nodige gegevens beschikt hebben om op een efficiënte, correcte en zorgvuldige wijze een advies te kunnen verlenen. Verzoekster meent dat de informatie waarop de gemachtigde en de arts-adviseur zich gesteund hebben verouderd is. Zij meent dat zij haar hadden moeten uitnodigen bijkomende stukken in te dienen. Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde zelf stelde geen rekening te houden met bijkomende stukken.

De Raad stelt inderdaad vast dat de gemachtigde uitdrukkelijk stelt met eventuele stukken gevoegd aan “het” beroep tot nietigverklaring bij de Raad geen rekening te houden, nu die niet ter kennis gebracht werden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Indien de gemachtigde hierbij doelt op eventuele stukken die gevoegd waren bij het beroep tegen de vorige ongegrondheidsbeslissing van 13 november 2014, dan kan de Raad verzoekster volgen dat dit standpunt *in casu* betwistbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het verzoekschrift gericht tegen de beslissing van 13 november 2014 enkel verwezen werd naar een attest van 2 september 2014 van dokter R.V.G. Het blijkt evenwel dat dit stuk zich in het administratief dossier bevindt, zodat de gemachtigde en de arts-adviseur er wel degelijk mee rekening konden houden. *In casu* heeft verzoekster echter geen belang bij dit argument aangezien de arts-adviseur ook uitdrukkelijk heeft rekening gehouden met dit stuk in het thans voorliggend advies van 8 augustus 2017.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat er recente medische getuigschriften werden ingediend. Ook bij haar verzoekschrift voegt verzoekster enkel een medische getuigschrift van 25 augustus 2017 toe. Dit dateert echter van na het nemen van de bestreden beslissing die werd genomen op 22 augustus 2017. Met dit stuk kon de gemachtigde of de arts-adviseur dan ook geen rekening houden. De Raad merkt hierbij op dat verweerder in de nota terecht opmerkt dat het aan verzoekster is om bijkomende stukken toe te voegen en haar dossier te actualiseren. De arts-adviseur kan volgens artikel 9ter zelf om bijkomende informatie vragen of verzoekster onderzoeken wanneer hij dit nodig acht maar is hier niet (opnieuw) toe verplicht. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij wanneer zij meent over nieuwe, nuttige informatie te beschikken, zij deze aan de gemachtigde overdraagt. De Raad volgt verzoekster dan ook niet wanneer ze stelt dat zij had moeten uitgenodigd worden om recente attesten over te maken. *In casu* blijkt uit de informatie die voorhanden is niet dat de gemachtigde of de arts-adviseur met enig nuttig element waarvan hij weet had, geen rekening heeft gehouden. Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze op welke manier haar situatie sinds 2014 gewijzigd is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

In het volgende onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest door te verwijzen naar “*bronnen welke toegevoegd werden aan het administratief dossier*” zonder deze daadwerkelijk toe te voegen of zelf te noemen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de gemachtigde zijn beslissing volledig gesteund is op het advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2017. In dit advies stelt de arts-adviseur vast dat verzoekster aan diabetes lijdt en een verhoogde bloeddruk heeft. Hij stelt echter dat deze aandoening geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling met zich meebrengt gezien de nodige behandeling in Somalië beschikbaar en toegankelijk is. Hij wijst wat de beschikbaarheid betreft op informatie uit de Medcoi-databank. Hieruit blijkt dat insuline en metmorfine in Somalië beschikbaar zijn. Hij wijst er ook op dat er specialisten (internisten) zijn. Zij kan dan ook in haar herkomstland behandeld worden. Wat de toegankelijkheid betreft, wijst de arts-adviseur erop dat verzoekster in 2010 reeds een jaar naar Somalië is teruggekeerd en op dat moment zonder problemen verzorging heeft kunnen krijgen mede door financiële steun van haar zoon nu uit het administratief dossier blijkt dat ze stortingen van hem heeft ontvangen. De arts-adviseur stelt dat er geen enkele aanwijzing is dat zij ook nu beroep kan doen op financiële steun van haar zoon. De arts-adviseur meent ook dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Somalië geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (eventueel tijdelijke) steun.

Verzoekster illustreert haar kritiek over het gebrek aan bronvermelding, met een citaat uit het bestreden advies. Uit het standaard-medisch advies blijkt echter duidelijk dat dit citaat enkel betrekking heeft op de beschikbaarheid en dat de arts-adviseur het heeft over informatie afkomstig van de Medcoi-databank. Verzoekster kan niet aanvoeren dat het volledig onmogelijk is voor haar deze informatie terug te vinden en dat het nodig zou zijn om het volledige dossier uit te pluizen. De arts-adviseur heeft immers verder gemotiveerd en in het advies zelf de pertinente elementen uit de MedCOi-informatie letterlijk overgenomen in het advies. Wat betreft de toegankelijkheid, heeft de arts-adviseur inderdaad niet naar concrete bronnen verwezen, maar steunt hij zich in dit uitzonderlijk geval uitdrukkelijk op de verklaringen van verzoekster zelf naar aanleiding van een persoonlijk onderzoek waarvoor de arts-adviseur haar had uitgenodigd. De bron moet haar dus in deze duidelijk bekend zijn. Verzoekster heeft volgens de arts-adviseur verklaard dat zij in 2010 terug naar Somalië is gegaan om haar zieke moeder bij te staan. Dit betwist verzoekster niet. Het advies vervolgt dat verzoekster daar meer dan een jaar is gebleven en dat zij daar een week in observatie is geweest voor oppuntnstelling van haar diabetes. Verzoekster kreeg de raad insuline te spuiten en het attest van dokter A. van 18 september 2012 bevestigt eveneens dat insuline beschikbaar is, maar wel tegen een stevige betaling. Verzoekster verklaarde dienaangaande dat ze door vrienden en familie is bijgestaan om dit te bekostigen. De arts-adviseur heeft zich op deze verklaringen gesteund om te zeggen dat verzoekster gedurende die lange terugkeer naar Somalië in staat was in haar onderhoud te voorzien. Hij leidt hieruit af dat verzoekster financiële reserve heeft of zich kan beroepen op familie, vrienden of kennissen. De arts-adviseur verwijst eveneens naar het administratief dossier om aan te stippen dat verzoekster stortingen kreeg van haar zoon uit het Verenigd Koninkrijk. Opnieuw betwist verzoekster die stortingen niet. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de arts-adviseur niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de bronnen waarop hij zich heeft gesteund. Verzoekster kon wel degelijk achterhalen over welke informatie de arts-adviseur het had.

In een volgende onderdeel stelt verzoekster niet te kunnen achterhalen over welke “betwisting” over metmorfine de arts-adviseur het heeft. Dit zou “totaal onduidelijk” zijn. Ten eerste merkt de Raad op dat de arts-adviseur zelf uitlegt dat het gaat om een betwisting over het nut van dit geneesmiddel in verzoekster haar geval. Ten tweede kan verzoekster niet onwetend zijn dat de Raad de eerder genomen beslissing over haar aanvraag op 27 februari 2017 omwille van het niet motiveren over het geneesmiddel “metmorfine” heeft vernietigd. Zij maakt ook niet duidelijk waarom deze kritiek zou moeten leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Uit het huidig medisch advies blijkt duidelijk dat de arts-adviseur niet de mening is toegedaan dat verzoekster “metmorfine” nodig heeft bij een overstap op insuline maar dat dit geneesmiddel in ieder geval beschikbaar is in haar land van herkomst.

Verzoekster uit verder kritiek op de beschikbaarheid van dit medicijn dat volgens haar enkel in de hoofdstad beschikbaar is en meent ook dat de toegankelijkheid niet voldoende onderzocht is. Zij meent dat de arts-adviseur uit het niets stelt dat een internist beschikbaar is in Somalië. De Raad leest in het advies duidelijk dat ook deze informatie afkomstig is uit informatie van de Medcoi-databank en dat deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekster kon dit inkijken. Er blijkt uit het dossier dat verzoekster in 2010 -2011 de nodige zorgen en behandeling heeft kunnen bekomen. Zij geeft niet aan waarom zij geen gebruik zou kunnen maken van de faciliteiten in Mogadishu. Het louter gegeven dat zij afkomstig is van een dorp op 1600 km van Mogadishu betekent niet dat zij zich aldaar niet zou kunnen vestigen indien dit werkelijk nodig zou zijn, of net zoals de vorige keer via een ander kanaal de nodige medicijnen zou kunnen krijgen. Verzoekster kan in geen geval gevolgd worden als zou de disclaimer van de MedCoi-databank duidelijk stellen dat de geleverde informatie enkel beschikbaar is

in slechts een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling. In de disclaimer staat blijkens het administratief dossier immers letterlijk “*However, this document does not claim to be exhaustive.*” Uit het gegeven dat *in casu* inderdaad wat betreft metformin en de opvolging door een internist verwezen wordt naar een concreet ziekenhuis en naar een specifieke apotheek, kan niet afgeleid worden dat er geen andere mogelijkheden zijn. Het feit dat de MedCoi-databank enkel informatie geeft over de beschikbaarheid en niet over de toegankelijkheid, is op zich niet problematisch. De arts-adviseur heeft zich immers enkel op deze database voor het onderzoek naar de beschikbaarheid gesteund. Waar verzoekster zich zorgen maakt over het ononderbroken karakter van de beschikbaarheid van de noodzakelijke medicatie en stelt dat de MedCoi-databank hierover niets stelt, kan zij ook daar niet gevolgd worden. De MedCoi-documenten voorzien immers een rubriek om bijkomende informatie over de beschikbaarheid mee te geven in geval van bv. stockproblemen onder “*additional information on treatment availability*”. Verzoekster wijst ook zelf op geen enkele bron die zou moeten aannemelijk maken dat medicatie voor diabetes en hoge bloeddruk lijdt onder bevoorradingsproblemen. Men kan ook redelijkerwijs aannemen dat deze aandoeningen zeer frequent voorkomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoekster voert in een volgende onderdeel opnieuw de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan. Ze stelt wel mantelzorg nodig te hebben. Opnieuw stoort verzoekster zich aan het feit dat de arts-adviseur zich daarvoor op dossierstukken van drie jaar geleden heeft gesteund. Door louter aan te geven dat uit nieuwe informatie blijkt dat zij ondertussen wel mantelzorg behoeft zonder te verduidelijken over welke recente stukken zij het heeft, toont zij dit niet aan. Indien verzoekster doelt op het stuk dat zij heeft gevoegd aan het verzoekschrift, herhaalt de Raad dat dit dateert van na de bestreden beslissing en dus niet door de arts-adviseur kon worden meegenomen in zijn beoordeling. Indien zich gezien de gevorderde leeftijd van verzoekster nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan inzake de noodzaak aan mantelzorg, staat het verzoekster vrij dienaangaande een nieuwe aanvraag in te dienen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het volgende onderdeel stelt verzoekster dat de arts-adviseur er niet zomaar vanuit kon gaan dat zij opnieuw zal kunnen steunen op financiële steun van haar zoon. De Raad tilt wat dit betreft zwaar aan het gegeven dat verzoekster zonder problemen terug is kunnen keren naar Somalië gedurende een zeer lange periode en daar de nodige geneesmiddelen en zorgen heeft gekregen. De arts-adviseur heeft verzoekster immers na haar terugkeer onderzocht en heeft vastgesteld dat zij zich in een goede gezondheidssituatie bevond. Door louter te stellen dat de arts-adviseur niet zeker kan zijn dat zij ook nu opnieuw deze financiële steun zal kunnen verkrijgen of dat zij ook deze keer de nodige geneesmiddelen zal kunnen bekomen, toont zij niet aan dat de situatie veranderd is en zij deze steun daadwerkelijk niet meer kan genieten. Verzoekster stelt dat de gemachtigde er niet zomaar vanuit kan gaan dat zij jaren later opnieuw financiële steun kan krijgen van haar zoon maar brengt zelf *in concreto* geen enkel element aan waarom de arts-adviseur hieraan zou moeten twijfelen. Zij stelt immers niet duidelijk dat zij geen steun meer kan krijgen van haar zoon.

Verzoekster wijst eveneens op de gemiddelde levensverwachting voor vrouwen in Somalië en dit blijkt maar ongeveer 54 jaar te zijn. Bijgevolg meent zij dat het een onafdoende motivering betreft aan te nemen dat haar vrienden- en kennissenkring, die wellicht tot dezelfde leeftijdscategorie behoren, zouden kunnen instaan voor de mantelzorg van een hulpbehoevende en zieke dame van bijna 66 jaar. Bovendien kan er ook niet zomaar van uitgegaan worden dat verzoekster nog familie heeft in Somalië nu haar moeder overleden is en haar zoon in het Verenigd Koninkrijk verblijft. De Raad stelt echter vast dat verzoekster op het ogenblik dat ze voor lange duur is teruggekeerd naar Somalië toen reeds ouder was dan de levensverwachting voor vrouwen in Somalië. Toch heeft verzoekster zich gedurende die lange tijd weten te redden, zoals ze zelf blijkt verklaard te hebben aan de arts-adviseur. De reden voor haar terugkomst naar België blijkt uit het attest van de Somalische arts van 18 september 2012 hoofdzakelijk de kostprijs van insuline te zijn. Zij verklaarde echter zelf aan de arts-adviseur dankzij de steun van vrienden en familie zich toch te hebben kunnen beredderen. Tot slot is de Raad van mening dat er thans geen ziektebeeld voorligt van een zwaar hulpbehoevende vrouw die geen hulp zou kunnen vragen aan vrienden en kennissen voor eventuele bijstand bij het toedienen van de noodzakelijke insuline-injecties. Wat betreft de financiële steun acht de Raad het niet kennelijk onredelijk ervan uit te gaan dat haar zoon hier verder voor kan instaan.

Ook op deze grond neemt de Raad geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In het laatste onderdeel voert verzoekster ook nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze vreest een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan omdat ze de nodige medische behandeling niet zal kunnen verkrijgen, ofwel omwille van de kostprijs ofwel wegens geen of beperkte aanwezigheid ervan. De Raad heeft *supra* reeds op deze elementen geantwoord in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt evenmin.

Het eerste middel is, deels ontvankelijk, deels ongegrond.

In een tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Haar tweede middel luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw. x

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet over een geldig visum beschikt.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van dit bevel.

Dat verweerder immers genoegzaam op de hoogte is van de medische problematiek in hoofde van verzoekster en hiermee dan ook rekening diende te houden, minstens diende te motiveren waarom geen rekening diende gehouden te worden met de medische problematiek van verzoekster. Dat verweerder dit alles niet gedaan heeft, zodat het bevel een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.”

De Raad wijst erop dat artikel 74/11 betrekking heeft op inreisverboden. Verzoekster heeft geen inreisverbod gekregen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig steunen op deze bepaling. Dit middelonderdeel is onontvankelijk. Verzoekster legt niet uit op welke manier het bevel artikel 8 van het EVRM schendt. Dit middelonderdeel is bijgevolg ook onontvankelijk.

Artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familielevens van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Verzoekster wijst bij haar toelichting van de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel op het aspect aangaande de gezondheidstoestand. Ook al wordt er thans in de bestreden verwijderingsmaatregel niet gemotiveerd aangaande de gezondheidstoestand, moet wel vastgesteld worden dat die motivering wel kan teruggevonden worden in de thans eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag en door dezelfde attaché werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag ter kennis gebracht. Het is duidelijk dat de gemachtigde eerst na beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake was van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen. De gemachtigde is vervolgens overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals *supra* gesteld is volgens de Raad in de eerste bestreden beslissing de gezondheidstoestand van verzoekster wel volledig en grondig onderzocht.

De Raad meent dan ook dat uit de eerste bestreden beslissing, die samenhangt met de verwijderingsmaatregel, afdoende blijkt dat met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden.

Een schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

